

Cadoul perfect

Daniela Ardeleanu

Crăciunul, perioada în care ne străduim din răsputeri să aducem bucurie cât mai multor oameni! În acest timp, dorim să ne retragem din tumultul zgomotos și să fim înconjurați de cei dragi. Întrebarea este: cine sunt cei dragi? Sau cine ar trebui să fie ei? Și pentru a avea un răspuns pertinent ne uităm în Biblie și la Domnul Isus: El petrecea mult timp cu cei săraci, cei în nevoie, cei bolnavi, cei chinuți de păcatele lor, dar evenimentele speciale le petrecea împreună cu cei doisprezece ucenici și în fiecare zi avea întâlniri, într-un loc retras cu Tatăl Ceresc. Dorința mea pentru acest an și pentru anii ce Dumnezeu ni-i va mai îngădui pe acest pământ, este aceea de a găsi un echilibru între a petrece timp cu Domnul și a face Lucrarea Lui.

Atunci când mi s-a propus să scriu despre întâlnirea de la Sider, am stat pe gânduri dacă să scriu sau nu despre acest eveniment, aceasta pentru că în inima mea se dădea o luptă în ceea ce privește modul de a face evanghelizare la nivel macro sau fiecare în locul în care Domnul l-a așezat. Din acest motiv nu mi-a fost ușor să mă implic cu toată inima în desfășurarea acestei întâlniri.

Totuși, am avut oportunitatea să privesc, să admir, să mă bucur și să fiu tristă în aceeași zi. Cu siguranță, că vă întrebați de ce anume.

I-am privit pe tinerii din biserica noastră cu câteva ore înainte de începerea programului; ei au fost primii veniți, apoi pe toți ceilalți voluntari din celelalte biserici din oraș. Am admirat entuziasmul lor, bucuria de pe fețele lor, energia debordantă. Am admirat unitatea lor, numărul mare de tineri implicați, indiferent din ce biserică erau sau din ce cartier al orașului; ei erau împreună acolo, având același scop: *“să iasă programul cât mai bine, Domnului să-I placă ce facem”*.

Am avut privilegiul ca să “privesc” cum alții împodobesc bradul, așează decorurile și m-am simțit atât de bine să văd că biserica este binecuvântată cu o generație dedicată Domnului și lucrării Lui. (De obicei, mă implicam prin “a face”, dar în acest an, m-am bucurat mult de a fi implicată prin “a fi” acolo). M-am simțit excelent în mijlocul lor, iar entuziasmul lor m-a molipsit. M-am putut bucura din plin de acest eveniment și l-am mulțumit Domnului pentru ei.

Înainte de ziua de sâmbătă, m-am gândit la “căldura” din sală, la faptul că cei mici vor sta acolo 2 ore în frig, că cei implicați în pregătirea și în desfășurarea acestui eveniment vor avea de suferit din cauza aceasta. Dar Domnul, anul acesta, s-a gândit la mine și la cei care, ca mine, iubesc mult căldura și ne-a dăruit o atmosferă cu mult mai caldă decât cea pe care o așteptam noi. Mulțumim Domnului pentru toți aceia care au fost alături de noi prin rugăciunile lor!

Ne-am bucurat cu toții de clinchetul clopoțelilor, atât de frumos armonizați. Îți doreai ca Sărbătoarea Nașterii Domnului, cu muzica ce o însoțește să nu se termine prea curând. Când sunetele clopoțelilor încă ne răsunau în urechi, vocile cristaline ale copiilor din cor ne-au bucurat urechile și ne-au atins inimile.

Un moment deosebit a fost sceneta pregătită și prezentată de tinerii din biserica noastră. Orele de repetiții, de pregătire decorurile au fost răsplătite prin faptul că cei prezenți au fost atenți

și, după cum spunea cineva, “mult mai liniștiți ca în alți ani”, astfel Vestea Bună a fost transmisă și în acest mod. Colindele ne-au atins inimile și în timpul scenetei.

Apoi, fr. Corneliu a început prezentarea “lecției” și pentru început Lois a venit, atât de bucurătoare, cu o cutie mare de cadou în brațe, (am aflat mai târziu că a fost fericită că poate să facă și ea ceva în acea zi). În cutia ei era ascunsă o Biblie, fapt ce adevărea că mesajul este de la Dumnezeu și că trebuie să fie ascultat cu respect și primit în inimile noastre. Și rînd pe rînd, alți tineri au venit cu cutiile lor avînd ascunse diverse “cadouri” care ne-au dus cu gândul la Betleem, la oamenii din orașul acela, la Maria, la Iosif, la magi și păstori, dar cel mai mult ne-au făcut să ne gândim la Dumnezeu, la Cel care de bună voie a părăsit Cerul pentru a trăi printre noi, Domnul Isus, aceasta fiind singura posibilitate de a fi salvați și de a fi a împreună cu El în veșnicie.

M-am întristat, deși cunoașteam răspunsul, atunci când dirijoarea corului de clopoței din Oradea i-a întrebat pe copii care este motivul pentru care sunt acolo. Mulți au venit doar pentru cadouri. Dorința mea este să fi plecat mulți acasă cu un cadou, cu un altfel de cadou, cu CEL MAI FAIN CADOU posibil, cu DOMNUL ISUS! Și dacă o singură persoană L-a întâlnit pe Regele Regilor, scopul acestei întâlniri este împlinit.

Am ieșit afară, la doar câteva minute după terminarea evenimentului și când m-am întors am spus celor ce ajutau la strîngerea decorurilor că totul în jurul Sider-ului este argintiu. Unii au întrebat surprinși, de ce? Poate sperau că Dumnezeu ne-a trimis zăpadă. Dar argintiul provenea de la ambalajele dulciurilor oferite de noi. Nu a fost motiv de întristare de lungă durată pentru că altceva m-a făcut să mă bucur: tinerii noștri au adunat resturile rămase în urma celor care au plecat. Putem fiecare din noi să învățăm din aceasta: dacă punem ceea ce nu ne mai trebuie în locul potrivit vom diminua murdăria și alții ne vor urma exemplul.

Cu siguranță au fost comentarii, nemulțumiri, dar nici atunci când S-a născut Mesia, oamenii nu au fost toți mulțumiți, unii erau preocupați cu alte lucruri, alții prea interesați de propria imagine și renume, nu au fost interesați de Darul minunat pe care Tatăl Ceresc L-a trimis pe pămînt. Eu sper că cei prezenți s-au bucurat de Cer, de mesajul pe care Dumnezeu și în acest an L-a transmis prin toți cei implicați: “Mai este iertare! Încă mai ofer daruri!”

Și așa, Darul venit din cer, ne-a dăruit și anul acesta oportunitatea de a lucra împreună pentru lărgirea Împărăției Lui!